

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 326/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Janou Závodskou, advokátkou, Floriánska 19, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Ntc/21/2025 z 27. novembra 2025 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Urtost 1/2026 z 27. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví uvedeným uznesením krajského súdu z 27. novembra 2025 a uznesením najvyššieho súdu z 27. januára 2026 vo veci žiadosti sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľ žiada zrušenie namietaných uznesení všeobecných súdov a uplatňuje si náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Prahe zo 7. marca 2017 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe z 31. októbra 2017 uznaný vinným zo spáchania zločinu vraždy v štádiu pokusu formou účastníctva, zo zločinu nedovolennej výroby a iného nakladania s omamnými a psychotropnými látkami a jedmi a z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny podľa českého Trestného zákonníka, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov.

3. Rozsudkom krajského súdu z 25. januára 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 20. apríla 2021 bol uznaný rozsudok Krajského súdu v Prahe zo 7. marca 2017 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe z 31. októbra 2017 na území Slovenskej republiky vo výroku

o vine a výroku o treste s tým, že výkon trestu odňatia slobody bude pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

4. Sťažovateľ bol dodaný z cudziny na výkon trestu 28. mája 2021, na ďalší výkon trestu bol 29. júna 2021 premiestnený do ÚVTOS Ilava so zaradením do diferenciačnej skupiny B v maximálnom stupni stráženia, neskôr bol preradený do stredného stupňa stráženia a 29. septembra 2025 bol preradený do minimálneho stupňa stráženia na výkon trestu do ÚVTOS Košice-Šaca.

5. Všeobecné sudy sa už v minulosti zaoberali návrhmi na podmiennečné prepustenie sťažovateľa. Uznesením krajského súdu sp. zn. 8Ntc/14/2024 zo 6. júna 2024 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Urtost/4/2024 z 30. júla 2024 bol zamietnutý návrh sťažovateľa na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Uznesením krajského súdu sp. zn. 6Ntc/12/2025 z 10. júna 2025 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Urtost/6/2025 z 30. júla 2025 bol zamietnutý návrh občianskeho združenia na podmiennečné prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.

6. Sťažovateľ podal 14. októbra 2025 krajskému súdu ďalší návrh na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd o návrhu sťažovateľa rozhodol ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 27. novembra 2025 tak, že návrh zamietol.

7. Krajský súd v namietanom uznesení konštatoval, že sťažovateľ splnil formálnu podmienku inštitútu podmiennečného prepustenia, teda vykonal trest v zákonom stanovenej dobe. Pri posúdení materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia krajský súd uviedol, že na to, aby mohol zhodnotiť, či odsúdený počas výkonu trestu preukázal polepšenie, je potrebné vychádzať z hodnotenia odsúdeného poskytnutého ústavom na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom trest vykonáva. Sťažovateľ sa vo výkone trestu správal bezproblémovo a plnením svojich povinností a správaním preukazuje polepšenie, avšak súd zdôraznil trestnú minulosť sťažovateľa, keď bol viackrát stíhaný pre majetkovú a násilnú trestnú činnosť, ako aj povahu trestných činov, za ktorých spáchanie vykonáva 13-ročný trest odňatia slobody. Krajský súd vyvodil záver, že páchanie trestnej činnosti nie je jednorazovým vybočením zo spôsobu života sťažovateľa, ale že ide o osobu, ktorá opakovane pácha trestnú činnosť, pričom nie je záruka, že po prepustení sa opakovane trestnej činnosti nedopustí. Poukázal na skutočnosť, že ústav na výkon trestu konštatoval riziko v prípade podmiennečného prepustenia sťažovateľa, menej priaznivú resocializačnú prognózu a stredné riziko recidívy. Od posledného rozhodnutia krajského súdu z 10. júna 2025 o návrhu na podmiennečné prepustenie sťažovateľa podľa krajského súdu nedošlo k zmene posudzovaných skutočností. Krajský súd konštatoval, že nie sú splnené materiálne podmienky na podmiennečné prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu, keďže osoba odsúdeného nedáva dostatočné garancie, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život.

8. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu z 27. novembra 2025 sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 27. januára 2026 tak, že sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Najvyšší súd v zhode s krajským súdom dospel k záveru, že materiálna podmienka podmiennečného prepustenia nie je naplnená. V súlade s uznesením krajského súdu poukázal na zistenia z odpisu z registra trestov, z ktorého vyplýva, že u sťažovateľa je evidovaných 11 záznamov, pričom vykonáva trest odňatia slobody za závažnú trestnú činnosť, za trestný čin vraždy v štádiu pokusu, ktorý mal zosnovať. Najvyšší súd zohľadnil,

že sťažovateľ bol 24. septembra 2025 preradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Poukázal na to, že podľa vyjadrenia ústavu na výkon trestu sťažovateľ v programe začína participovať, jednotlivé body programu plní, avšak vzhľadom na krátke uplynutie času od preradenia nie je možné zhodnotiť celkové plnenie. Najvyšší súd zdôraznil, že z hodnotenia ústavu vyplýva, že resocializačná prognóza sťažovateľa je menej priaznivá a riziko recidívy bolo hodnotené ako stredné. S prihliadnutím na počet odsúdení v minulosti, závažnosť trestného činu, pre ktorého spáchanie je vo výkone trestu, a vzhľadom na to, že program prevýchovy nie je ešte ukončený, keďže sťažovateľ je ešte len krátko vo výkone trestu v najmiernejších podmienkach, nemožno dospieť k zákonom predpokladanému záveru, že od odsúdeného možno reálne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Zároveň najvyšší súd uviedol, že od posledného rozhodovania vo veci návrhu na podmienené prepustenie sťažovateľa nedošlo k takej zmene skutočností, ktoré by viedli k inému rozhodnutiu. Najvyšší súd dodal, že posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom, ktorý je vyslovený s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti a pri ktorom je súd vždy odkázaný na objektívne okolnosti, pričom takouto okolnosťou sú aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti. Súd konštatoval, že z objektívnych dôvodov vzhľadom na krátkosť času od preradenia sťažovateľa do minimálneho stupňa stráženia od 24. septembra 2025 zatiaľ nie je možné vyhodnotiť správanie odsúdeného v takýchto miernejších podmienkach výkonu trestu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že všeobecné súdy pri posudzovaní splnenia materiálnej podmienky na podmienené prepustenie neprihliadali na iné skutočnosti ako jeho trestnú minulosť. Nevzali zreteľ na to, že všetky predchádzajúce odsúdenia sú zahladené, na dobu, pred akou došlo k spáchaniu predchádzajúcich trestných činov. Zdôrazňovaním závažnosti naposledy spáchanej trestnej činnosti vytvorili dojem, že možnosť podmieneného prepustenia je pre sťažovateľa vylúčená.

10. Všeobecné súdy podľa sťažovateľa vôbec nevzali do úvahy hodnotenie jeho osoby z ústavov, v ktorých vykonával trest do času rozhodovania o jeho návrhu na podmienené prepustenie, z ÚVTOS Ilava a Väznice Valdice v Českej republike. Zdôraznili len správu z ÚVTOS Košice-Šaca, v ktorom ku dňu jej podania v konaní o návrhu na podmienené prepustenie vykonal trest len krátky čas, približne 1 mesiac.

11. Rovnako všeobecné súdy nezhodnotili ani prostredie, v ktorom by sa ocitol po prípadnom podmienenom prepustení na slobodu, sociálne a osobné podmienky prechodu do bežného života. Konajúce súdy nijako nezhodnotili ani nezohľadnili výkon trestu a pobyt sťažovateľa vo výstupnom oddiele v ÚVTOS Ilava, splnenie resocializačného a východno-vzdelávacieho programu v plnom rozsahu. Sťažovateľ spolu s návrhom na podmienené prepustenie predložil konajúcemu súdu aj hodnotenie ÚVTOS Ilava z 2. septembra 2025. Absolvovanie programu vo výstupnom oddiele, čo nepochybne vyplýva z označeného hodnotenia, je najlepšou prípravou odsúdeného na prechod do bežného života. Následne ani nemohli objektívne zhodnotiť, či vykonaným trestom bol dosiahnutý účel trestu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému uzneseniu krajského súdu z 27. novembra 2025:

12. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

13. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajského súdu bol na jeho sťažnosť príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu krajského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.2. K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu z 27. januára 2026:

14. Úlohou ústavného súdu nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel napadnuté uznesenie, a ani odpovedať na to, či malo byť žiadosti sťažovateľa o podmienkové prepustenie vyhovené. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa všeobecný súd s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu. Z ústavy a ani zo sťažovateľom uvádzaných medzinárodných ľudskoprávných katalógov totiž nevyplýva právo na to, aby bolo návrhu odsúdeného na podmienkové prepustenie vyhovené, a preto je posúdenie splnenia zákonných podmienok na taký postup na úvahe konajúceho súdu.

15. Z § 66 Trestného zákona vyplývajú tri kumulatívne podmienky podmienkového prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Odsúdený môže byť podmienkovo prepustený (i) po výkone príslušnej časti trestu (formálna podmienka) v prípade, ak (ii) vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie (prvá materiálna podmienka), pričom (iii) možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (druhá materiálna podmienka – napr. IV. ÚS 581/2020, III. ÚS 194/2026). Pri rozhodovaní o podmienkovom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

16. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že všeobecné súdy konštatovali splnenie formálnej podmienky a zároveň akcentovali nesplnenie materiálnych podmienok.

17. Všeobecné súdy pri posudzovaní splnenia materiálnych podmienok podmienkového prepustenia najskôr skúmali, či sťažovateľ vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že krajský súd v namietanom uznesení (s. 6 – 7 uznesenia) uviedol chronologický postup výkonu trestu sťažovateľa v ústavoch

od jeho dodania z cudziny 28. mája 2021, konštatoval, že práve vzhľadom na spolupracujúci prístup sťažovateľa a plnenie programu zaobchádzania v ÚVTOS Ilava bol neskôr preradený z maximálneho stupňa stráženia do stredného stupňa a napokon do minimálneho stupňa stráženia v ÚVTOS Košice-Šaca, súd poukázal na šesť disciplinárnych odmien, ktoré boli sťažovateľovi udelené, a skutočnosť, že sťažovateľ disciplinárne potrestaný nebol, ako aj nedostatky pri výkone práce v ÚVTOS Ilava, pre ktoré bol vyradený z pracoviska. Súd zohľadnil, že program zaobchádzania v strednom stupni stráženia sťažovateľ v ÚVTOS Ilava splnil a že v minimálnom stupni stráženia sťažovateľ začína na jednotlivých bodoch participovať. Pri skúmaní tejto prvej materiálnej podmienky súdy konštatovali, že sťažovateľ sa vo výkone trestu správa bezproblémovo a plnením svojich povinností a správaním preukazuje polepšenie. Všeobecné súdy dospeli k tomuto konštatovaniu po zohľadnení celého priebehu výkonu trestu sťažovateľa na území Slovenskej republiky vrátane posledného obdobia v ústave na výkon trestu v miernejších podmienkach. Vzhľadom na uvedené neobstojí ani námietka sťažovateľa, že súdy vzali do úvahy len hodnotenie jeho osoby z ÚVTOS Košice-Šaca. Na druhej strane však súdy podčiarkli, že od umiestnenia sťažovateľa vo výkone trestu v ústave v najmiernejších podmienkach uplynul v čase rozhodovania súdov len krátky čas a súčasne program zaobchádzania ešte nebol ukončený, nebolo možné preto hodnotiť celkové plnenie programu, a preto nepovažovali túto materiálnu podmienku podmiennečného prepustenia za splnenú.

18. Druhú materiálnu podmienku, predpoklad vedenia riadneho života na slobode, hodnotili súdy ako nesplnenú. Vychádzali pritom nielen z hodnotenia ústavu, ale poukázali aj na trestnú minulosť sťažovateľa (11 záznamov v registri trestov), charakter trestnej činnosti (majetková a násilná trestná činnosť), povahu trestných činov, za ktorých páchanie vykonáva sťažovateľ aktuálne trest odňatia slobody uložený v trvaní 13 rokov. Súdy odôvodnili, že v prípade sťažovateľa nepovažujú spáchanie trestnej činnosti za jednorazové vybočenie zo spôsobu života, ale že teda ide o osobu, ktorá trestnú činnosť pácha opakovane. Zdôraznili tiež vyhodnotenie rizika ústavom na výkon trestu, ktorý hodnotil resocializačnú prognózu sťažovateľa ako menej priaznivú a riziko recidívy označil ako stredné.

19. K argumentácii sťažovateľa namietajúcej zohľadňovanie jeho trestnej minulosti ústavný súd poukazuje na § 66 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

20. Ústavný súd považuje za nutné v súlade so svojou rozhodovacou praxou (napr. III. ÚS 192/2023, III. ÚS 194/2026) podčiarknuť, že priamo v zákonomnom texte je pre súd obsiahnutý príkaz, aby pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení reflektoval na povahu spáchaného trestného činu (§ 66 ods. 2 Trestného zákona). Zároveň zodpovedá účelu uvedeného ustanovenia, ak sa očakávanie toho, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, odvodzuje od prítomnosti (teda od správania odsúdeného vo výkone trestu), ale v určitej miere aj retrospektívne, teda pohľadom na trestnú minulosť odsúdeného. Ako rozporné s imperatívom ochrany základných práv by mohli byť zhodnotené také závery súdov, ktoré by spočívali len v paušálnom odkaze na počet predošlých odsúdení sťažovateľa (napr. III. ÚS 192/2023). V prípade sťažovateľa to tak nebolo, keďže krajský súd, ako aj najvyšší súd sa zamerali nielen na počet predchádzajúcich trestných odsúdení, ale tieto vyhodnocovali aj materiálne so zreteľom

na závažnosť a charakter kriminálnej činnosti sťažovateľa, za ktorú vykonáva trest odňatia slobody, a to vo vzťahu k prognóze vedenia riadneho života.

21. Na doplnenie ústavný súd dodáva, že aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 511/2023 (ZNaU 89/23) judikoval, že „nie je konfliktom so zákazom dvojitého postihu (res iudicata) podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 2 ods. 8, § 11 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, ak súd pri posudzovaní splnenia materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia spočívajúcej v možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, zohľadní recidívu (najmä úmyselnej a druhovo rovnorodej) trestnej činnosti, skorší výkon trestu (trestov) odňatia slobody, spáchanie ďalšieho trestného činu v skúšobnej dobe určenej pri skoršom, pôvodne podmiennečnom odsúdení alebo pri podmiennečnom prepustení týkajúcom sa trestu (jeho zvyšku), ktorý odsúdený vykonáva, alebo spáchanie trestného činu, za ktorý je odsúdený aktuálne vo výkone trestu v skúšobnej dobe určenej pri skoršom podmiennečnom odsúdení alebo podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Ide totiž o skutočnosti, ktoré očakávanie vedenia riadneho života v budúcnosti nevyhnutne kauzálne (aj keď nie výlučne) podmieňujú. Neprípustná (podľa okolností prípadu až v rovine ústavnej neudržateľnosti) by bola len výlučná absolutizácia samotného (vykonávaného) odsúdenia (nemožno podmiennečne prepustiť len preto, lebo odsúdený spáchal to, za čo bol uznaný za vinného konkrétnym rozsudkom). Ak nie je v kontexte popísanom v predchádzajúcom bode splnená (v textuálnej chronológii druhá) zákonná podmienka možnosti vedenia riadneho života v budúcnosti, nie je v obsahovej spojitosti (prekrytí) splnená (bez ohľadu na dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody) ani prvá materiálna podmienka podmiennečného prepustenia (§ 66 Trestného zákona v návetí), a to v jej podstatnom, obsahovo vyúsťujúcom prvku „polepšenie“. Polepšenie možno preukázať, len ak je v čase rozhodovania súdu dostatočne podložená prognóza vedenia riadneho života odsúdeného v budúcnosti; správanie odsúdeného vo výkone trestu však môže k (pozitívnemu alebo negatívnemu) posúdeniu takej prognózy výrazne prispieť.“.

22. Všeobecné súdy prognózu vedenia riadneho života sťažovateľa teda neposudzovali iba na základe jeho minulého správania, ale v konkrétnej spojitosti s ďalšou okolnosťou, a to menej priaznivou resocializačnou prognózou a stredným rizikom sťažovateľovej recidívy vyhodnotenej ústavom na výkon trestu odňatia slobody.

23. K argumentácii sťažovateľa, že všeobecné súdy nezohľadnili ďalšie skutočnosti (prostredie, v ktorom by sa ocitol po prípadnom podmiennečnom prepustení na slobodu; sociálne a osobné podmienky prechodu do bežného života), ústavný súd dodáva, že keďže všeobecné súdy dospeli k záveru o nespĺnení zákonných podmienok stanovených § 66 Trestného poriadku, nebolo dôvodné tieto skutočnosti dôslednejšie posudzovať.

24. Ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy preskúmali všetky okolnosti relevantné pre posúdenie naplnenia formálnej podmienky a materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia, tieto ústavne akceptovateľným spôsobom vyhodnotili a presvedčivo odôvodnili, prečo zákonné podmienky na podmiennečné prepustenie neboli naplnené. Ústavný súd považuje spôsob, akým najvyšší súd pristúpil k preskúmaniu a vyhodnoteniu námietok sťažovateľa za ústavne súladný. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných

ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Argumentácia najvyššieho súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, dáva sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolené námietky. Rozhodnutie najvyššieho súdu, pokiaľ ide o označené sťažnostné argumenty, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po ktorého preskúmaní ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom označených práv.

25. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na vykonávacie konanie a mnohé rozhodnutia v ňom urobené [podmienečné prepustenie, nariadenie výkonu podmienečne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď. (II. ÚS 633/2017, I. ÚS 348/2019)].

26. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv uznesením najvyššieho súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu